

Arrest

nr. 229 901 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd bij 's Raads arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas en omdat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt alwaar er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die hij in het kader van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban wegens de vrees van zijn broer W. voor de taliban en wegens de job van zijn vader bij de veiligheidsdienst NDS. Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn oom uit Kabul overleden is, zijn zus om het leven kwam en zijn broer W. ondertussen erkend is als vluchteling in Frankrijk.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: schooldocumenten, een kopie van het paspoort en visum voor India van zijn oom G.M. als bewijs van zijn overlijden, bankuittreksels van zijn vader die op pensioen is, ziekenhuisattesten van zijn moeder en een visitekaartje van een ziekenhuis uit Kunduz als bewijs van haar terugkeer uit Iran, attesten van het werk van zijn broer W.M. voor de Amerikanen en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

In de bestreden beslissing wordt toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 en merkt op dat deze van recentere datum zijn dan de EASO Country Guidance Note waar verweerder zich op beroept. De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal deze UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018, zoals ook duidelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing, wel degelijk heeft meegenomen in de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Met het louter aanhalen van en citeren uit deze richtlijnen vermag verzoeker niet aan te tonen dat de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende het voorhanden zijn van een intern hervestigingsalternatief in de stad Kabul in hoofde van verzoeker niet correct zou zijn.

In dit opzicht dient te worden benadrukt dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om aan elke Afghaan afkomstig uit Kabul stad een complementaire vorm van bescherming te bieden (zie pag. 17-22 en p. 103-104). UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Overeenkomstig UNHCR's richtlijnen moet bij het beantwoorden van de vraag of een intern vestigingsalternatief relevant en redelijk is, rekening gehouden worden met alle relevante, algemene én persoonlijke omstandigheden. Door na een analyse van enkele algemene rapporten over de socio-economische situatie in Afghanistan en de stad Kabul aan te geven dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul, sluit UNHCR op zich dus niet uit dat er, rekening houdend met de individuele, persoonlijke omstandigheden van een verzoeker, redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt. Integendeel, UNHCR stelt uitdrukkelijk dat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief steeds dient te gebeuren aan de hand van een "case-by-case analysis taking into account the personal circumstances" (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, p. 107). UNHCR benadrukt overigens nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Een individueel onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul is dan ook niet alleen noodzakelijk, maar blijft overeenkomstig voornoemde Guidelines nog steeds mogelijk. Dit klemde des te meer nu nergens uit voornoemde UNHCR Guidelines blijkt dat elke persoon woonachtig in de stad Kabul in precare omstandigheden leeft, noch blijkt hieruit dat iedere persoon die zich in de stad Kabul zou vestigen in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen. In dit opzicht benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal er nooit van uitgegaan is dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming. De commissaris-generaal past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan, hetgeen in casu het geval is zoals vastgesteld in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker werpt op dat zijn zus en oom overleden zijn en dat zijn broer W. in Frankrijk erkend is als vluchteling, doch blijft steken in loutere beweringen. Verzoeker brengt ter staving hiervan immers geen documenten bij. Hij legt een kopie voor van het paspoort van zijn oom G.M. met een visum voor India, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat hij ziek was en overleden is.

Waar verzoeker argumenteert dat Kabul als stad verzaagd is voor de opvang van alle vluchtelingen en wijst op de verslechterde socio-economische omstandigheden die hiermee gepaard gaan, wijst de Raad er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling. Zo verzoeker nog opmerkt dat in de recente richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 toegeschreven verwestering duidelijk aan bod komt als risicoprofiel, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele manier aan dat hij door zijn verblijf in Europa zodanig verwesterd is dat hij een doelwit vormt van AGE's. Het citeren uit en verwijzen naar informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In de verzoeker voorhoudt dat het CGVS ook dient na te gaan of het kerngezin van verzoeker zich eveneens op duurzame wijze in Kabul kan vestigen, wijst de Raad er op dat verzoeker een alleenstaande jongeman is.

Verzoeker toont voorts geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat in haar geval dient nagegaan te worden of een intern vestigingsalternatief (IVA) effectief beschikbaar is in Kabul. Verzoekende partij stelt dat zij samen met haar andere minderjarige broer in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige, in navolging van haar broer N. W. die in 2011 vluchtte nadat hij problemen kende met de taliban door zijn werk als bewaker/beveiligingsagent. Verzoekende partij vervolgt dat ook haar vader problemen kende met de Taliban omdat hij werkzaam was voor de NDS en verklaarde dat haar vader de hele familie het land uitstuurde en verzoekende partij en haar broer onderweg gescheiden raakten van de rest van de familie. Verzoekende partij wijst erop dat het aan de verwerende partij is aan te tonen dat zij zou beschikken over een redelijk IVA. Zij benadrukt dat uit de algemene informatie en de *Guidelines* van UNHCR blijkt dat er een grotere toename is van IDP's en de socio-economische omstandigheden verslechterd zijn. Verzoekende partij vervolgt dat de veiligheidssituatie de laatste maanden veel slechter is geworden en ook de schending van de mensenrechten alom gekend zijn. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat zij in Kabul geen familiaal netwerk heeft en zeer jong is. Zij heeft daar één oom wonen die thans in Turkije verblijft en een andere oom vertrok naar India voor een kankerbehandeling en is daar overleden. Verzoekende partij meent tevens dat gelet op haar jonge leeftijd en haar verblijf in België sinds 2015, zij geen aansluiting meer zal kunnen vinden met de Afghaanse gemeenschap. Verzoekende partij wijst er tenslotte op dat haar broer N. W. die in 2011 zijn land van herkomst ontvluchtte, in Frankrijk subsidiaire bescherming heeft gekregen, zoals blijkt uit de stukken die zij heeft neergelegd.

4.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij heden verder borduurt op en volhardt in haar relaas, met name haar problemen met de taliban wegens de vrees van haar broer N. W. voor de taliban en wegens de job van haar vader bij de veiligheidsdienst NDS, dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas.

4.3. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar broers N. W. en N. A. Q. in de stad Kunduz zijn geboren en hun hele leven daar hebben gewoond. Sinds 2015 verblijven verzoekende partij en haar broers N. W. en N. A. Q. in België en dienden toen hun eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij waren toen respectievelijk ongeveer 17, 25 en 15 jaar.

In het kader van verzoekende partij en haar broer N.A.Q. hun eerste verzoek nam de commissaris-generaal dezelfde beslissingen (volgbeslissingen) als hun broer N.W. aangezien zij hun verzoek omwille van gelijklopende motieven indienden. Er werd door de commissaris-generaal en de Raad bij arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 o.a. vastgesteld dat zij zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij en haar broer N.A.Q. reeds een viertal jaar in België verblijven en beiden nu (jong)volwassenen zijn. De Raad merkt verder op dat verzoekende partij haar oudere broer N.W. ondertussen in Frankrijk subsidiaire bescherming heeft gekregen, zoals blijkt uit de stukken die zij heeft neergelegd. Voorts wijst de Raad erop dat het arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 in

verband met haar oudere broer N.W. stelt dat: *“En van u kan, gezien uw opleidingsgraad en de nodige werkervaring waarover u beschikt, redelijkerwijs verwacht worden dat u binnen korte termijn werk zou kunnen vinden in Kabul om in uw levensonderhoud en dat van uw jongere broers te voorzien, tot ook zij op zoek kunnen gaan naar werk.”*

De Raad is van oordeel dat, gelet op de gewijzigde omstandigheden met betrekking tot de oudere broer die internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat, de onduidelijkheid omtrent een familiaal netwerk in Kabul, en mede in aanmerking genomen de jonge leeftijd van verzoekende partij, de mogelijkheid omtrent een redelijk intern vestigingsalternatief dient te worden onderzocht rekening houdende met de gewijzigde persoonlijke omstandigheden.

5. Aangezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 maart 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS